

[Kurt Brauer.]

rimeligt at give denne ydelse som en art bogholderverderlag til de mange enkeltpersoner, der nu af egen drift skal rejse deres sager. Det kunne være én grund til at give ydelsen, men man kunne nævne mange andre, bl. a. at besættelsestidens ofre ikke har fået rimelig erstatning i de mange år, der er hengået, siden de bragte deres ofre. Andre lande har været betydelig mere kulante end Danmark.

Men — og det piner mig lidt — der er en lille skønhedsplet i fru Hanne Reintofts lovforslag, og den er altså straks blevet grebet af modstanderne af hendes forslag. Det er bemærkningen om den værdige gestus i anledning af 25-året. Fru Hanne Reintoft og jeg selv brugte for et års tid siden vendinger, der bestemt afviste, at vi skulle vente med hædersgaveforhøjelsen til 25-året. Vi sagde dengang, at der var tale om en simpel retfærdighedshandling, som burde være foretaget for længst.

Det er min påstand, at fru Hanne Reintofts lovforslag er udtryk for en simpel retfærdighedshandling, og det er ud fra denne betragtning, at jeg kan bebude socialistisk folkepartis medvirken til en hurtig og saglig udvalgsbehandling, så vi snarest kan få sagen til anden og tredje behandling her i folketinget.

Kai Moltke: Jeg kan for mit vedkommende støtte tanken om, at man benytter denne lejlighed til at give en ekstra ydelse. Så kan man måske sige, at det vil være mere praktisk at præcisere, at det i den givne situation drejer sig om en ekstra hædersgave, som er undraget skattevæsenets i øjeblikket temmelig livlige virksomhed.

Når jeg indtager det standpunkt her, er det, fordi der er en særlig ting, man over for besættelsestidens ofre også ved denne lejlighed har glemt at tage i betragtning: for en række af disse mennesker drejer det sig om, at vel har de fået torterstatning, både en dansk og en tysk, men tilbage står et uopgjort regnskab, som de ledende partier i denne forsamling bærer skylden for, idet man i sin tid fraskrev sig retten til erstatning for slavearbejde i 10, ja, ofte 12 timer daglig for visse folks vedkommende over en periode af 18 måneder. Når man i sin tid fraskrev sig denne ret over for Tyskland

gennem Londonprotokollen, så forekommer det mig, at man herved fra dansk side har været med til at bringe en række af de frihedskæmpere, som havnede i tyske lejre, i en sådan situation, at man ærlig talt skulle skamme sig over at diskutere, om det ikke ville være rimeligt også at tage dette moment i betragtning og være lidt mere rundhåndet, end man er her i det foreliggende tilfælde. Jeg skal ikke underkende de bestræbelser, der er foretaget fra regeringens side for at markere 25 års dagen; men lad os også markere, at man fra danske regerings side har været med til at forlænge den uret, man begik, da man gav affald på arbejdsvederlag til koncentrationslejrenes ofre, og man bør derfor se meget stort på de små indrømmelser, man på denne baggrund giver.

Forslagsstilleren (Hanne Reintoft): Inden jeg går over til det saglige, vil jeg lige sige til den konservative ordfører, at det er jo lidt underligt at bebrejde mig fremgangsmåden med et selvstændigt lovforslag, i og med at finansministeren i går meddelte mig, at jeg ikke kunne tillade mig at kritisere gældende lovgivning, hvis ikke jeg kom med selvstændige modforslag.

Det er da rigtigt, at vi i de sidste folketingssamlinger har behandlet de forhold, hvorunder besættelsestidens ofre har levet, og det er da også rigtigt, at det er lykkedes at få gennemført visse forbedringer for denne gruppe mennesker, hvis liv på mange måder på grund af deres indsats i kampen mod nazismen blev så helt anderledes og med så mange færre muligheder, end vi og de havde tænkt sig.

Jeg ikke alene tror, men også ved, at nogle af de forbedringer, der blev gennemført, er blevet modtaget både med lettelse og glæde — det er der ingen, der benægter — fordi de har været med til at afhjælpe store vanskeligheder og trange forhold, og de har også været med til at give, skal vi sige lidt mere trykthed for, at kone og børn var sikret, hvis man selv faldt for tidligt bort.

Nu synes jeg jo ikke, at socialministeren kan bebrejde mig, at jeg ikke har prøvet at trække perspektiver i denne lovgivning op, de gange vi har behandlet den, og jeg kan stadig væk undre mig over, at vi netop ikke